

Arrest

nr. 214 306 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 Antwerpen

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. PARMENTIER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 mei 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 11 juli 2017 asiel aan. Op 25 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Oezbeekse origine te zijn. U bent in Iran geboren waar u samen met uw moeder M. G. (...), uw broer I. (...) en uw zus Z. (...) in het dorp Sharifabad, gelegen in Shiraz woonde. Daarna bent u samen met uw moeder naar Turkije verhuisd waar u verschillende jaren met haar verbleef. Vervolgens kwam u samen met uw moeder naar België.

Uw moeder diende op 21 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in. U werd als minderjarige ingeschreven in het dossier van uw moeder. In het kader van haar verzoek werd op 27 oktober 2015 door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw moeder geen enkel zicht geeft op haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België, haar profiel en haar werkelijke gezinssituatie. Uw moeder diende beroep in tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beoordeling en beslissing op 4 maart 2016. Tegen deze beslissing diende uw moeder geen cassatieberoep in.

Het feitenrelaas van uw moeder luidt als volgt:

"U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. U kent de naam niet van het dorp waar u woonde maar verklaarde dat het dorp gesticht werd door een zekere Haji Eshangul. U bent Oezbeekse van origine en u trouwde op 10 à 14-jarige leeftijd met Q. G. (...) die gok- en drugverslaafd was. U weet niet wat zijn beroep in Afghanistan was. U werd door hem mishandeld. Ongeveer 5 à 6 jaar na jullie huwelijk werd uw dochter, Z. (...) geboren. Hierna kregen jullie nog drie zonen, N. (...), I. (...) en L. A. (...).

Toen de taliban aan de macht kwam verhuisde u samen met uw gezin van Afghanistan naar de Iraanse stad Shiraz. Uw zoon L. A. (...) stierf onderweg in de woestijn. Jullie verbleven toen legaal in Iran. Na 10 jaar in Iran te hebben gewoond, bleek Afghanistan terug veilig te zijn waarna uw echtgenoot besloot dat jullie naar Afghanistan moesten terugkeren. Zo geschiedde. U en uw gezin keerden terug naar Afghanistan waar jullie in een dorp in Baghlan verbleven waarvan u de naam niet kent. U mocht er van uw man niet naar buiten gaan. In dit dorp vergokte uw echtgenoot uw dochter aan een voor u onbekende man. De volgende dag of een dag nadien zou die man langskomen om religieus met uw dochter te huwen. Hierdoor zagen u en uw gezin zich na meer dan één jaar in dit onbekende dorp te hebben gewoond, genoodzaakt om die nacht Afghanistan opnieuw te verlaten en terug te keren naar de stad Shiraz in Iran waar jullie sindsdien illegaal verbleven.

Ongeveer 14 jaar geleden stierf uw enige zus. U weet niet hoe ze is overleden noch wat er met haar echtgenoot is gebeurd. Na haar overlijden zorgde u voor haar twee zonen, H. (...) en M. (...). Ze zijn nu 16 en 15 jaar.

Na 7 jaar in Shiraz te hebben gewoond zond u uw dochter en uw zoon I. (...) naar Turkije. Dit uit vrees voor de onbekende man die uw dochter had gewonnen bij het gokken ook al hadden u of uw familieleden tot dan toe geen problemen gekend had met die onbekende persoon.

Twee jaar na hun vertrek uit Iran werd er 's nachts aan uw deur in Shiraz aangeklopt. Uw stiefzoon H. (...) deed de deur open waarna een onbekend persoon hem aanviel met een mes en vervolgens wegliep. H. (...) liep hierbij 2 messteken in de buik en 1 in de schouder op. U vermoedt dat de man die uw dochter bij het gokken had gewonnen hierachter zat. Twintig dagen na deze steekpartij verliet u - met de goedkeuring van uw echtgenoot - samen met H. (...), N. (...) en M. (...) Iran en reisden jullie naar Turkije. U weet niet waarom uw echtgenoot niet mee met jullie naar Turkije kwam. Sinds uw vertrek uit Iran heeft u geen enkel contact meer gehad met hem.

U vestigde zich in de wijk Zeytinburnu in de hoofdstad Istanbul waar u gedurende 6 jaar verbleef. In Turkije hadden u en uw gezinsleden paspoorten die jullie bij het Afghaanse consulaat hadden afgehaald. Bij het verkrijgen van dit paspoort gaf u een andere familienaam op, met name Rahimi. Ongeveer twee à drie jaar na uw aankomst in Turkije reisden uw zoon I. (...) en uw dochter Z. (...) naar Europa. U stelt dat I. (...) reeds ongeveer 7 jaar in België is. Uw dochter, met wie u nog contact heeft, is ergens in Europa maar u weet niet in welk land ze verblijft.

Uw stiefzoon H. (...) werd in Turkije aangevallen door twee mensen met een mes. Hierbij werd hij in de vinger geraakt. U bent er zeker van dat de onbekende man die uw dochter had gewonnen achter deze aanval zat. Hierna kreeg H. (...) van een vriend van hem twee tabletjes die goed zouden zijn voor zijn gewonde vinger. H. (...) stak deze tabletjes in zijn zak. Vervolgens werd H. (...) door de politie betrapt wegens het bezit van verboden middelen en opgesloten. U vermoedt dat de onbekende man die uw dochter had gewonnen de tabletjes aan de vriend van H. (...) heeft gegeven en de politie hierover heeft verwittigd.

Zeven à acht maanden later verlieten u, N. (...) en M. (...) Turkije met behulp van een boot waar u M. (...) uit het oog verloor. Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen.

Na ongeveer een maand onderweg te zijn geweest, kwamen u en N. (...) in België aan waar u op 21 mei 2015 een asielaanvraag indiende. U legt volgende documenten neer: medische documenten, een medicatielijst, een kopie van een verslag van een Belgische psycholoog, een kopie van een toestemming om een aangepast dieet te volgen, een kopie van een attest van een Belgische arts dd. 16.09.2015 en een kopie van de tijdelijke verblijfskaart van uw zoon I. G. (...)."

Op 11 juli 2017 diende u als meerderjarige zelfstandig een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat uw ouders er vijanden hebben en omdat u er niemand heeft. U verklaart niet naar Iran of naar Turkije te kunnen terugkeren omdat u illegaal in deze landen verbleef. U heeft een mentale beperking.

U legt twee brieven van uw advocaat dd. 20 juni 2017 en 8 mei 2018 neer. De inhoud van deze twee brieven zijn tot op de letter identiek. Hierin schrijft uw advocaat dat u uit eigen naam asiel wenst aan te vragen, dat u een ernstige mentale beperking heeft en dat u om die reden niet in staat bent om 'op normale communicatieve wijze' een verklaring af te leggen. Uw advocaat stelt in deze brief dat u waarschijnlijk geen nuttige verklaringen zal kunnen afleggen omtrent uw relaas en vraagt om rekening te houden met uw kwetsbaarheid en u bij voorkeur op de dag van de (pre-)inschrijving te horen.

U legt ook een brief van uw advocaat dd. 3 juli 2017 neer dat stelt dat u de volgende dag een verzoek om internationale bescherming zou indienen en verwijst naar uw bijzondere kwetsbaarheid.

Tevens legt u een rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017, een attest van een arts dd. 13 juni 2017, een attest van een psychiater dd. 21 april 2017, een attest van een kinder- en jeugdpsychiater en een psycholoog dd. 30 oktober 2016, een attest betreffende uw functioneren in de klas en leerevolutie s.d. neer die informatie bevatten omtrent uw intellectuele vaardigheden en psychologische problemen.

Daarenboven legt u een gelegaliseerde geboorteakte van uw moeder, afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel dd. 13 april 2018 en een kopie van een pagina van een paspoort op naam van I. G. (...) neer.

Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft uw advocaat een brief dd. 15 juni 2018 neergelegd met daarbij een rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 en een attest over uw schools functioneren dd. 18 mei 2018. Als derde bijlage werden opmerkingen genoteerd die naar boven zijn gekomen nadat u samen met uw sociaal assistent en bijgestaan door een tolk, de notities van het persoonlijk onderhoud van het CGVS heeft overlopen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u neergelegde rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017, het attest van een arts dd. 13 juni 2017, het attest van een psychiater dd. 21 april 2017, het attest van een kinder- en jeugdpsychiater en een psycholoog dd. 30 oktober 2016, het attest betreffende uw functioneren in de klas en leerevolutie s.d., het rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 en het attest over uw schools functioneren dd. 18 mei 2018 blijkt immers dat u een licht-matige mentale beperking, een expressieve taalstoornis en angststoornis heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden de vragen gesteld door een protection officer die gespecialiseerd is in het horen van kwetsbare personen, werden de vragen aangepast aan uw intellectueel niveau en werd bij het beoordelen van uw antwoorden rekening gehouden met uw intellectuele beperkingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u heel uw leven samen met uw moeder, M. G. (...), heeft gewoond en dat u samen met uw moeder naar België bent gereisd (CGVS, p. 5, 7 & 11). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw

moeder ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beoordeling en beslissing op 4 maart 2016. Tegen deze beslissing diende uw moeder geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er uw moeder geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Echter, u geeft geen enkel zicht op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw profiel en uw werkelijke gezinssituatie.

Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van de internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en de bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen en uw regio van herkomst in het bijzonder te beperkt is om uw verklaringen over uw verblijf daar aannemelijk te maken.

Zo kon u niet eens bij benadering aangeven, waar in de provincie Baghlan u gedurende dertig jaar zou hebben gewoond.

U beweerde afkomstig te zijn van het dorp Haji Eshangul (CGVS 1 (29.06.2015), p. 3). Gevraagd naar het district waarin Haji Eshangul ligt, verklaarde u echter dat Haji Eshangul de naam is van de verantwoordelijke van het dorp (CGVS 1, p. 5). Wanneer vervolgens de opmerking werd gemaakt dat ieder dorp een naam heeft, naast de naam van de dorpsverantwoordelijke en dat uw dorp niet teruggevonden werd, kwam u niet verder dan te stellen dat het "het dorp van Haji Eshangul" wordt genoemd en dat het langs een weg is gelegen met daarnaast een heuvel (CGVS 1, p. 5). Opnieuw gevraagd naar het district waarin Haji Eshangul ligt, verklaarde u dit niet te weten (CGVS 1, p. 5). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS nogmaals gevraagd werd naar de naam van uw dorp stelde u opnieuw dat uw dorp geen officiële naam heeft (CGVS 2, p. 4). Gevraagd welke dorpen er aan uw dorp grenzen, antwoordde u dat er verschillende dorpen in de buurt liggen, maar dat u de namen ervan niet kent. U herkende de benaming Puli Khumri (de hoofdplaats van de provincie Baghlan) en stelde dat er in uw regio een suikerfabriek is (CGVS 1, p. 5). Wanneer u vervolgens werd geconfronteerd met de vaststelling dat u minstens 30 jaar in de regio gewoond heeft, antwoordde u dat u alles gehoord heeft van uw man en dat u geen plaatsen bent gaan bezoeken. U voegt toe dat Shahre Kona ook in de regio ligt (CGVS 1 p. 5). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS kon u plots wel twee dorpen noemen die volgens u aan uw dorp grenzen, met name Dorman Qashlaq en Afshanabad, (CGVS 2, p. 4). U beweerde dat dit tijdens het vorige interview niet werd gevraagd en dat indien het was gevraagd u wel had kunnen antwoorden (CGVS 2, p. 4), hetgeen niet strookt met de werkelijkheid (CGVS 1, p. 5). Bovendien bevestigde u tijdens dit eerste gehoor op het CGVS dat u de tolk goed begreep (CGVS 1, p. 22) waardoor een misverstand uitgesloten is. Bovenstaande doet dan ook vermoeden dat u de namen van de twee aangrenzende dorpen na uw eerste gehoor heeft opgezocht.

Over uw verblijfplaats na uw terugkeer uit Iran hebben kon u evenmin enige duidelijkheid scheppen. U beweerde dat u gedurende een jaar in de provincie Baghlan verbleef maar u kon weeral niet vertellen in welk dorp u zou gewoond hebben. U wist enkel dat het zeker niet uw geboortedorp was (CGVS 1, p. 4 en 5). Gevraagd om dit dorp te beschrijven, kwam u niet verder dan: "het was een dorp, bestaande uit

een aantal huizen, hier en daar, het was niet zoals een stad of zo." Uw verklaring hiervoor als zou u van uw echtgenoot niet naar buiten hebben mogen gaan omdat er andere etnische origines aanwezig waren (CGVS 1, p. 4), is niet afdoende om deze fundamentele onwetendheid aangaande de naam van het dorp en uw uiterst vage beschrijving ervan te kunnen verschonen.

Daarnaast is uw algemene kennis van het land Afghanistan eveneens ontoereikend.

Zo wist u vooreerst niet eens bij benadering welke jaartelling er in Afghanistan wordt gebruikt (CGVS 1, p. 3, 21 & 22). Geconfronteerd met de naam Kabul, verklaarde u dit niet te kennen (CGVS 1, p. 20). Wanneer u vervolgens gezegd werd dat het de Afghaanse hoofdstad is, bevestigde u dit en stelde u het enkel bij naam te kennen en er nooit te zijn geweest (CGVS 1, p. 20). Gevraagd naar Afghaanse presidenten, noemde u Zahir Shah, Dawood, Taraki en Karzai (CGVS 1, p. 20). Deze personen hebben inderdaad ooit de macht in Afghanistan gehad. Gevraagd naar de etnische origines van deze personen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 20). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wie er aan de macht was toen u Afghanistan voor de eerste maal verliet, stelt u dat deze vraag ook tijdens uw vorige gehoor werd gesteld, dat uw zoon dit leerde aan u maar dat u het vergeten was en dat u zich Dostum, Bashir Khan, Dawood en Taraki herinnerde (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar hoe u die namen kende, verklaarde u dat u dit geleerd had van uw echtgenoot en uw kinderen (CGVS 2, p. 4). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot en uw kinderen u wel op de hoogte zouden hebben gesteld van de vroegere machtshebbers in Afghanistan doch nagelaten zouden hebben u te vertellen in welke dorpen en regio's van in Afghanistan jullie zouden hebben verbleven.

Geconfronteerd met de naam Najibullah, antwoordde u dat iedereen zei dat hij goed was (CGVS 1, p. 20). Gevraagd naar de functie en het beroep van Najibullah moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 21). Najibullah was nochtans van 1986 tot 1992 president van Afghanistan, met name vooraleer de burgeroorlog uitbrak (zie administratief dossier). Gevraagd wie de macht had voor de taliban, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 1, p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u hiervan op de hoogte zou moeten zijn, antwoordde u dat u nooit naar de radio heeft geluisterd of tv gekeken en dat u altijd aan het werk was met het hoofd naar beneden omwille van uw man (CGVS 1, p. 21). Dit kan echter niet als uitleg aanvaard worden aangezien het dagelijkse leven in Afghanistan drastisch veranderde afhankelijk van wie er aan de macht was. U beweerde dat toen u in Afghanistan woonde, meisjes er niet naar school konden gaan, dat vrouwen er thuis moesten blijven en dat ze hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). U bevestigde expliciet dat, toen u een tiener was, Afghaanse vrouwen thuis moesten blijven en hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). U kon echter niet zeggen waarom vrouwen hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). Wanneer vervolgens gevraagd werd hoe uw leven als tiener er nog uitzag, verklaarde u dit niet te weten en herhaalde u dat ze allemaal hun gezicht bedekten (CGVS 2, p. 9). Van iemand die naar eigen zeggen meer dan 30 jaar in Afghanistan zou hebben gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover doorleefder en gedetailleerder zou kunnen vertellen. Gevraagd naar hoe het leven in Afghanistan veranderde in de meer dan 30 jaar dat u er zou hebben gewoond, antwoordde u dat Afghanistan nooit is veranderd en dat het altijd zo is geweest (CGVS 2, p. 9). Bovenstaande verklaringen stemmen bovendien geenszins overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat vrouwen voor de taliban aan de macht kwamen naar school konden gaan, zich westers konden kleden en konden gaan werken, dit in tegenstelling tot de periode toen de taliban aan de macht was. Zelfs van een vrouw die steeds in een dorp woonde en niet in een stad kan verwacht worden dat ze hiervan op de hoogte zou zijn.

Dat u in het totaal gedurende zeventien jaar in het buurland Iran zou hebben gewoond is evenmin geloofwaardig. U legde hier immers vage en inconsistente verklaringen over af.

Zo kon u nagenoeg niets vertellen over de verblijfskaart die u gedurende uw eerste 10 jaar durende verblijf in Iran in uw bezit had. U stelde dat het een kleine witte kaart was doch u weet niet wat erop stond geschreven (CGVS 2, p. 12). Tevens wist u niet op welke manier uw echtgenoot deze verblijfskaart verkreeg noch weet u waar hij deze had afgehaald (CGVS 2, p. 12). Bovendien kon u niet vertellen wat uw man allemaal moest doen om deze kaart te verkrijgen (CGVS 2, p. 13).

Gevraagd naar de overheidsdiensten waarmee Afghanen in Iran problemen kunnen kennen, stelde u dit te zijn vergeten (CGVS 2, p. 13). Wanneer in het algemeen gevraagd werd naar overheidsdiensten in Iran zoals de politie, moest u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS 2, p. 13). Gevraagd of u Sepah-e Pasdaran en Bassidj kende, bevestigde u dit doch u kon helemaal niets vertellen over deze twee diensten (CGVS 2, p. 13 & 14).

Gevraagd naar uw woonplaats in Iran antwoordde u dat u in de stad Shiraz woonde op het kruispunt Sharifabad (CGVS 1, p. 4 ; CGVS 2, p. 14). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u niet te weten of de plaats waar u woonde in Shiraz een straatnaam had (CGVS 1, p. 4). Op het tweede gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat er wel een straat was, maar dat u de naam hiervan niet weet (CGVS 2, p. 14). Het is onwaarschijnlijk dat u die 17 jaar in Shiraz zou hebben gewoond, niet weet in

welke straat u er woonde. In welke buurten van Shiraz er veel Afghanen wonen wist u evenmin te zeggen (CGVS 2, p. 14). Ook beweerde u dat uw kinderen I. (...) en Z. (...) in Iran naar school zijn gegaan doch u kende de naam van hun school niet (CGVS 2, p. 8).

Gevraagd naar concrete prijzen van voedingsmiddelen in Iran, antwoordde u zeer vaag en ontwijkend en kwam u niet verder dan te stellen dat 1 kilo rijst goedkoop was, dat 1 kilo fruit 5 toeman kostte en dat men met 5 toeman rijst en groenten en verschillende dingen kon kopen (CGVS 1, p. 11).

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop voor de eerste keer naar Iran zou zijn vertrokken.

Zo stelde u dat u vertrok rond de periode dat de taliban aan de macht kwam en dat er toen oorlogen waren met de taliban (CGVS 1, p. 3). Aangezien de taliban sinds het midden van de jaren 1990 aan de macht kwam (zie administratief dossier) en aangezien u verklaart 65 jaar te zijn (CGVS 1, p. 3), brengt dit met zich mee dat u rond de 45 jaar zou moeten geweest zijn op het moment van uw vertrek. Gevraagd naar uw leeftijd bij uw eerste vertrek uit Afghanistan stelde u echter dat u gedurende 30 jaar in Afghanistan leefde maar dat u niet exact uw leeftijd wist noch welk het jaar het was (CGVS 2, p. 4). Na confrontatie herhaalde u dat u denkt dat u toen 30 jaar was (CGVS 2, p. 4). Bovendien liet u tijdens het tweede gehoor op het CGVS optekenen dat jullie gevlucht waren vooraleer de oorlog was begonnen (CGVS 2, p. 21), hetgeen niet verenigbaar is met uw eerdere verklaringen.

Gevraagd naar de leeftijd van uw kinderen op het moment dat jullie Afghanistan voor de eerste keer verlieten, moest u het antwoord weerom schuldig bleven (CGVS 1, p. 4). U verklaarde dat u dit bent vergeten sinds u naar het CGVS kwam en dat u dingen die u leert, vergeet (CGVS 1, p. 4). Echter, het verlaten van uw land van herkomst samen met uw gezin betreft een uiterst ingrijpende gebeurtenis waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat u bij benadering kunt vertellen hoe oud u en uw kinderen op dat moment waren. U legde weliswaar een medische journaal voor waarin wordt vermeld dat u sinds 9 maanden veel vergeet doch deze vaststelling is gebaseerd op uw eigen verklaringen en die van uw zoon I. (...). Ook vermeldt dit medisch journaal dat u verschillende neurologische onderzoeken heeft ondergaan waarvan de resultaten normaal zijn. De kopie van een rapport van een Belgische psycholoog stelt dat u veel dagelijkse dingen vergeet, zoals medicatie. Ook hiervan is de psycholoog afhankelijk van uw eigen verklaringen.

Dat u voor uw komst naar België gedurende zeven jaar in Turkije verbleef hebt u evenmin aannemelijk kunnen maken. Uw kennis van uw directe leefomgeving is immers te beperkt.

U stelde dat u in Istanbul in de wijk Zeytinburnu verbleef (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 10) maar kende het volledige adres niet (CGVS 2, p. 10). Toen er expliciet gevraagd werd naar de straat waar u woonde, stelde u het nummer te zijn vergeten en verklaarde u dat er een Taj Cami moskee is en dat de straat Bulvar wordt genoemd (CGVS 2, p. 10), hetgeen louter boulevard betekent. Geconfronteerd met de vaststelling dat er 58 "bulvars" in Zeytinburnu zijn (zie administratief dossier), antwoordde u dat dit misschien zo is (CGVS 2, p. 10). Wanneer vervolgens gevraagd werd aan welke boulevard u woonde, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u vlak aan de boulevard of in een straat nabij woonde, stelt u dat u een beetje ver van de boulevard woonde (CGVS 2, p. 10). Toen er daarna nogmaals gevraagd werd in welke straat u leefde, bleek u plots wel de straatnaam te kennen en antwoordde u dat het de "Taj Cami" straat was (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de straten die aan de Taj Cami straat grenzen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). In welk kwartier van Zeytinburnu u leefde - Zeytinburnu telt 13 kwartieren (zie administratief dossier) -, wist u evenmin (CGVS 2, p. 10 & 11). Tevens kende u geen enkele school in Zeytinburnu bij naam (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om uw huis in Zeytinburnu te situeren kwam u niet verder dan te stellen "Zeytinburnu is groot, ik denk dat het in het midden is." Ook wist u niet welke wijken er rond de wijk Zeytinburnu liggen (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over de wijk waar u gedurende zeven jaar zou gewoond hebben, antwoordde u dat u ongeletterd bent en niet naar andere plaatsen ging (CGVS 2, p. 11). Dit is echter niet afdoende als uitleg. Immers, na een verblijf van 7 jaar kan zelfs van een ongeschoolde vrouw verwacht worden dat ze zich binnen haar eigen wijk kan oriënteren en haar eigen adres en enige nabijgelegen straten kent. Hiervoor is geen doorgedreven scholing nodig. Nadat u nogmaals geconfronteerd werd met het feit dat u niet eens uw eigen kwartier kende, beweerde u dat de straat waar u woonde de Taj Cami bulvar was (CGVS 2, p. 11). Voordien stelt u echter dat u in de Taj Cami straat woonde (CGVS 2, p. 10). Aangezien in Turkije bij plaatsnamen duidelijk het verschil wordt gemaakt tussen "boulevard" (bulvar) en "straat" (sokak) (zie administratief dossier), is het onaannemelijk dat u, die 7 jaar in Turkije zou hebben gewoond, deze 2 benamingen door elkaar haalt.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw familiale situatie.

Zo legde u inconsistente verklaringen af over de houding van uw echtgenoot ten opzicht van u. Aanvankelijk verklaarde u dat uw echtgenoot u regelmatig mishandelde, met name wanneer er geen geld was, en dat hij verschillende keren uw hand heeft gebroken (CGVS 1, p. 8). Ook verklaarde u te zijn geslagen door uw echtgenoot wanneer u hem vroeg wie er met uw dochter wilde trouwen (CGVS 1,

p. 15). Later wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u slechts 1 à 2 keer door uw echtgenoot werd geslagen toen u nog jong was en dat hij slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat hij u een paar keer geslagen had en slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Verder zou uw echtgenoot u in Afghanistan niet toegelaten hebben om naar buiten te gaan (CGVS 1, p. 4). Het is dan ook bevreemdend dat uw echtgenoot u in Iran wel toeliet om te spreken met een buurman over uw problemen en u zelfs de toestemming gaf om zonder hem naar Turkije te verhuizen (CGVS 1, p. 18 & 19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat die buurman geen vreemde was en ook een verslaafde was die bij uw man kwam zitten, dat het in Iran vrij was in vergelijking met Afghanistan en dat het leven van uw zoon in gevaar was in Iran (CGVS 1, p. 19).

Ook is het onaannemelijk dat u niet weet wat het beroep van uw man in Afghanistan was. Zo stelt u dat u niet weet of hij al dan niet landbouwer was (CGVS 1, p. 8). Uw verklaring als zou u dit niet hebben durven vragen omdat u schrik van hem had nadat hij verschillende keren uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 8), houdt geen steek. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u het beroep van uw echtgenoot kent.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u niet weten in welk Europees land uw dochter reeds meer dan 7 jaar verblijft (CGVS 1, p. 9 ; CGVS 2, p. 16). Het is onwaarschijnlijk dat u, die nog steeds contact heeft met uw dochter, haar nooit zou hebben gevraagd waar in Europa ze zich bevindt (CGVS 1, p. 9 ; CGVS 2, p. 16).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er een facebookaccount is gevonden op naam van M. G. (...) (zie administratief dossier). Dit is de naam van uw stiefzoon die u uit het oog zou zijn verloren toen u in Turkije op de boot stapte (CGVS 1, p. 7). Toen u een foto van de facebookaccount van M. G. (...) werd getoond, meende u dat het misschien een foto van uw stiefzoon H. (...) was (CGVS 2, p. 16).

Tevens is het onwaarschijnlijk dat u, die de 2 kinderen van uw enige zus heeft opgevoed, niet weet op welke manier uw zus is overleden (CGVS 1, p. 7). Ook is het helemaal niet aannemelijk als zou u helemaal niet weten wat er met de echtgenoot van uw zus is gebeurd, naar waar hij zou zijn gegaan, of wat zijn familienaam is (CGVS 1, p. 7 ; CGVS 2, p. 16).

Ook moet worden opgemerkt dat u in uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft laten optekenen dat uw beide ouders in Moskou zijn geboren (verklaring DVZ, punt 13A). Op het CGVS meent u dan weer dat uw ouders in Baghlan in Afghanistan zijn geboren (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent op de DVZ stelt u dat uw vader u vertelde dat zijn vader – uw grootvader – afkomstig was van Moskou (CGVS 2, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende aangezien op de DVZ enkel gevraagd wordt naar de geboorteplaats van uw ouders en niet die van uw grootouders. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze het misschien niet begrepen en dat u niet weet of ze in Moskou of in Afghanistan zijn geboren (CGVS 2, p. 15).

Omwille van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen voor uw asielaanvraag in België, uw profiel en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familie situatie kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over haar eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op uw identiteitsgegevens en familiale situatie maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming.

Hoewel kan aangenomen worden dat u van oorsprong Afghaanse bent, kan gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen echter geen geloof worden gehecht aan uw beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen en uw familiale situatie. Op basis van uw verklaringen is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw huidige nationaliteit(en), uw reële familiale situatie en het bestaan van een netwerk waar u op kan terugvallen in of buiten Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 14 september 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS 2, p. 3). U werd tijdens dit gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Na confrontatie bleef u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS 2, p. 3 & 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissingen geenszins wijzigen. De kopie van een toestemming om een aangepast dieet te volgen toont enkel aan dat u een cholesterolverlagend dieet volgt. De kopie van de tijdelijke verblijfskaart van uw zoon I. G. (...) toont

louter aan dat hij in België een tijdelijke verblijfsvergunning heeft. In de kopie van een attest van een Belgische arts dd. 16.09.2015 wordt vermeld dat uw zoon N. (...) een mentale achterstand opliep door een motorongeval waarbij zijn vader reed toen hij 3 jaar oud was. De arts is voor het bepalen van deze oorzaak van de mentale achterstand van uw zoon afhankelijk van uw verklaringen en die van uw familieleden. Bovendien wordt niet vermeld hoe ernstig zijn mentale achterstand is. Tot slot bevat dit attest geen informatie die de ongeloofwaardigheid aangaande uw herkomst, profiel en familiale situatie kan herstellen. De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd."

Volledigheidshalve moet worden gewezen op enkele inconsistenties tussen uw verklaringen en die van uw moeder, M. G. (...), die ondanks uw mentale beperking toch bevreedend overkomen.

Zo moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u in Iran enkel samenwoonde met uw moeder, uw broer I. (...) en uw zus Z. (...) en ontkent u dat u toen met nog iemand anders samenwoonde (CGVS, p. 5). Tevens verklaart u dat in Turkije ene M. (...) aan u werd voorgesteld en dat H. (...) in Turkije boodschappen deed voor uw moeder (CGVS, p. 8 & 9). U ontkent ook expliciet dat M. (...) bij u woonde in Iran en u ontkent ook dat u H. (...) al kende in Iran (CGVS, p. 8 & 9). Uw moeder daarentegen, verklaarde dat H. (...) en M. (...) de twee zonen van haar overleden zus zijn die sedert 14 jaar voor haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bij haar woonde (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 7). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt duidelijk dat H. (...) en M. (...) reeds bij haar - en dus ook bij u - woonden wanneer uw moeder nog in Iran verbleef. Immers, H. (...) zou volgens uw moeder in Iran zijn aangevallen met een mes (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 16). Bovenstaande tegenstrijdigheden omtrent de personen met wie u in Iran samenwoonde, zijn – ook in hoofde van u die een verstandelijke leeftijd heeft van acht jaar (rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018) – zeer opmerkelijk. Het betreffen immers een aantal elementaire kennisvragen in verband met uw directe en persoonlijke leefwereld. De gestelde vragen hebben dan ook geenszins betrekking op details of schoolse kennis, maar betreffen eenvoudige vragen over uw dagelijkse leefwereld. Bovendien blijkt uit het rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017 dat u toen met behulp van een tolk vlot over concrete dingen uit uw leefwereld kon vertellen (document 3). Ook het rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 vermeldt dat u een eenvoudig gesprek kan voeren over concrete elementen uit uw leefwereld (document 11). Des te opmerkelijker zijn bovenstaande tegenstrijdigheden aangezien u zelf verklaart dat u zich nog een beetje herinnert dat u in Iran heeft gewoond, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 5). Meer bepaald herinnert u zich nog dat jullie in Iran werden lastiggevallен, dat jullie 's nachts niet in het steegje mochten gaan, dat jullie niets van de winkel konden kopen en dat de Iraniërs jullie sloegen (CGVS, p. 5). Ook uit uw overige verklaringen blijkt dat u iets kunt vertellen over Iran. Zo vertelt u onder meer over de Vakil Bazar en het Shahcheragh schijn in Shiraz (CGVS, p. 6). Van iemand die zich dergelijke zaken nog kan herinneren over Iran, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij ook weet met wie hij in Iran allemaal samenwoonde.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u expliciet ontkent dat H. (...) familie van u is (CGVS, p. 9). In verband met M. (...) stelt u eerst dat hij uw neef is, gebruikt u hiervoor de term die vertaald kan worden als "zoon van tante langs moederskant" en stelt u dat zijn ouders zijn gestorven (CGVS, p. 8). Echter, wanneer gevraagd wordt wie zijn ouders waren, herinnert u zich dit niet meer (CGVS, p. 8). Ook stelt u dat M. (...) geen broers en zussen heeft en dat u het van H. (...) niet weet (CGVS, p. 8 & 9). U ontkent bovendien dat H. (...) en M. (...) familie van elkaar zijn en stelt dat ze vrienden zijn (CGVS, p. 12). Bovenstaande verklaringen van u over H. (...) en M. (...) zijn niet verenigbaar met de verklaring van uw moeder dat H. (...) en M. (...) de kinderen van haar overleden zus zijn en bijgevolg uw neven (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 7). Logischerwijze zou u hiervan enigszins op de hoogte moeten zijn.

Daarnaast verklaart u dat M. (...) en H. (...) samen met u Turkije verlieten (CGVS, p. 9). Gevraagd naar bevestiging hieromtrent, bevestigt u dit (CGVS, p. 9). Uw moeder daarentegen verklaarde dat H. (...) in een Turkse gevangenis was toen jullie Turkije verlieten om naar België te komen (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 7).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

In verband met het rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017 (document 3) moet worden opgemerkt dat u op 14 juni 2017 een menstekening maakte waaruit het mogelijk was een IQ van 50-60 af te leiden. Volgens dit rapport functioneert u op het grensniveau van licht-matig mentaal gehandicapt, kan u een eenvoudig gesprek voeren en is uw relatie met uw moeder niet goed.

Betreffende het attest van een arts dd. 13 juni 2017 moet worden opgemerkt dat hierin wordt vermeld dat u een mentale beperking heeft waardoor u niet in staat bent alle vragen goed te begrijpen en de consequenties van uw antwoorden in te schatten.

Aangaande het attest van een psychiater dd. 21 april 2017 dient te worden vastgesteld dat u van 13 januari 2017 tot 10 april 2017 gedwongen werd opgenomen in een gesloten opname- en observatieleefeenheid naar aanleiding van een suïcidepoging, suïcidaliteit en agressie naar derden. Ook wordt hierin vermeld dat er in uw hoofde sprake is van een angststoornis, dat u matig zwakzinnig bent, een expressieve taalstoornis heeft en zich regelmatig verliest in uw gsm gebruik.

Het attest van een kinder- en jeugdpsychiater en een psycholoog dd. 30 oktober 2016 maakt ook gewag van een mentale achterstand. Betreffende de vermeldingen in het attest dat uw ouders uit Afghanistan zijn vertrokken in onenigheid, dat u niet weet waar uw vader nu is, dat u volgens uw moeder zou zijn geslagen door uw vader en dat u nooit in Afghanistan bent geweest, moet worden opgemerkt dat de kinder- en jeugdpsychiater en psycholoog dit enkel kunnen weten op basis van uw verklaringen en die van uw moeder doch niet objectief kunnen vaststellen.

Het rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 is een aanvullende precisering betreffende uw mentale mogelijkheden. Hierin wordt vermeld dat u het buitengewoon secundair onderwijs van het type 2, opleidingsvorm 2 volgt en dat u de verstandelijke leeftijd heeft van ongeveer 8 jaar, wat overeenkomt met een basisleerpeil van het tweede leerjaar. Ook wordt hierin vermeld dat u een eenvoudig gesprek kan voeren over concrete elementen uit uw leefwereld en u eenvoudige dagdagelijkse handelingen kan verrichten. In dit attest stelt de psycholoog dat het nodig is om rekening te houden met bovenvermelde beperkingen bij een gesprek met u over uw verleden, huidige leven en toekomst.

Bovenstaande attesten stellen allemaal dat u een mentale achterstand heeft. Met deze vaststelling werd rekening gehouden op het CGVS. Zo werd u gehoord door een medewerker die gespecialiseerd is in kwetsbare personen en werden er u vragen gesteld op uw intellectueel niveau. Echter, uw mentale achterstand kan geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheden die zijn gevonden in het kader van het verzoek van uw moeder weerleggen. Evenmin kan uw mentale achterstand verklaren dat u niet zou weten met wie u allemaal zou hebben samengewoond in Iran en in Turkije. Dit heeft namelijk betrekking op uw directe en persoonlijke leefwereld waar u volgens de neergelegde attesten wel degelijk in staat bent om hierover een eenvoudig gesprek te voeren (rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 & rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017)

Het attest betreffende uw functioneren in de klas en leerevolutie s.d. en het attest over uw schools functioneren dd. 18 mei 2018 bevestigen dat u een mentale achterstand heeft waardoor u moeilijkheden heeft in het schools functioneren.

Betreffende de twee brieven van uw advocaat dd. 20 juni 2017 en 8 mei 2018 waarvan de inhoud tot op de letter identiek zijn, moet worden opgemerkt dat uw advocaat hierin stelt dat u een ernstige mentale beperking heeft, dat u waarschijnlijk geen nuttige verklaringen zal kunnen afleggen omtrent uw relaas en dat u advocaat vraagt om rekening te houden met uw kwetsbaarheid. Hieromtrent moet opnieuw worden vastgesteld dat u werd gehoord door een medewerker van het CGVS die gespecialiseerd is in kwetsbare personen en werden de vragen aangepast aan uw intellectueel niveau. Bovendien moet wederom worden opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk blijkt dat u wel degelijk in staat bent om eenvoudige vragen te beantwoorden.

Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

In verband met de brief van uw advocaat dd. 3 juli 2017 die stelt dat u de volgende dag een verzoek om internationale bescherming zou indienen en waarin wordt verwezen naar uw bijzondere kwetsbaarheid, moet worden opgemerkt dat deze brief geen enkele informatie bevat omtrent uw asielrelaas.

De brief van uw advocaat dd. 15 juni 2018 verwijst naar het rapport van een psycholoog dd. 21.05.2018, het attest over uw schools functioneren dd. 18.05.2018 en de opmerkingen op het persoonlijk onderhoud die u samen met uw sociaal assistent en een tolk heeft gemaakt. Bovendien stelt uw

advocaat dat u uw Facebookprofiel niet zelf heeft aangemaakt en dat u er ook niets zelf op kunt posten. Echter, in de beslissing is hierover niets vermeld. Ook verwijst uw advocaat naar paragrafen uit het EASO-rapport dd. mei 2018 die handelen over de veiligheidssituatie in Baghlan. Echter, dit kan geenszins uw voorgehouden verblijfplaatsen, profiel en familiale situatie aantonen. De verklaringen van uw advocaat dat u nooit in Afghanistan bent geweest, dat u gezien uw mentale achterstand volledig afhankelijk bent van uw moeder, dat uw moeder zeer lang is weggeweest uit Afghanistan en er dus geen enkel sociaal netwerk meer heeft om op terug te vallen, kunnen geen ander licht werpen hierover.

In verband met de opmerkingen die naar boven zijn gekomen nadat u samen met uw sociaal assistent en een tolk de notities van het persoonlijk onderhoud van het CGVS heeft overlopen, moeten volgende zaken worden opgemerkt. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verschillende antwoorden dezelfde zijn als de antwoorden die u op het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf. Bovendien moet opgemerkt te worden dat uw sociaal assistent regelmatig eigen aanvullingen geeft op de vragen. Dit is het geval wanneer gevraagd wordt wat u op school studeert. Hier stelt uw assistent dat BUSO ov2 te hoog is gegrepen voor u, dat u nog steeds niet tot 10 kan tellen en dat u een zwakke lichamelijke en psychische gezondheid is. Op de vraag of u moslim bent, stelt uw assistent dat u verklaart moslim te zijn maar dat u niet naar een moskee gaat, niet halal eet en niet meedoet aan de ramadan. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat deze verklaringen niet op objectieve manier kunnen worden aangetoond en dat u hieromtrent geen enkele vrees aanhaalt. Op de vraag met wie u in Iran woonde, liet u bij uw assistent optekenen dat u zich ook M. (...) (gekend als H. G. (...) in België) herinnert. Echter, dit verklaart geenszins waarom u op het CGVS expliciet ontkent dat u buiten uw moeder, I. (...) en Z. (...) met iemand anders in Iran zou hebben gewoond (CGVS, p. 5). Ook wordt aangegeven dat uw moeder zegt dat uw vader u sloeg maar dat u zich dit niet kunt herinneren. Tevens wordt er opgetekend dat ene L. A. (...) in Iran woonde maar niet bij jullie, terwijl in het verhaal van uw moeder L. (...) zou zijn gestorven bij de vlucht van Afghanistan naar Iran, dat u toen nog niet was geboren en dat u er wel over heeft gehoord. Betreffende de verklaring van uw sociaal assistent dat u niet weet wie uw vijanden in Afghanistan zijn omdat dit heel abstract voor u is en u dit werd verteld door uw moeder, dient te worden opgemerkt dat deze onwetendheid in uw hoofde niet is vermeld in de beslissing. Hetzelfde dient te worden opgemerkt over de verklaring van uw assistent dat u niet zelf uw Facebookprofiel heeft aangemaakt en u uw wachtwoord niet kent. Gevraagd naar sepahe pasdaran laat u in de opmerkingen optekenen dat u er vaak bent geweest om naar de Basar Vakil te gaan en dat ze er vogels, vissen en kippen verkocht. Sepahe pasdaran is de Iraanse Revolutionaire Garde en het militaire elitekorps van Iran (zie administratief dossier).

De gelegaliseerde geboorteakte van uw moeder afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel dd. 13 april 2014 en een kopie van een pagina van een paspoort op naam van I. G. (...) kunnen geenszins aantonen waar u en uw moeder voor jullie komst naar België hebben verbleven en met wie.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in het kader van het verzoek om internationale bescherming van H. G. (...), de persoon die u volgens uw sociaal assistent M. (...) noemt en uw neef is (opmerkingen op het persoonlijk onderhoud door uw sociaal assistent), door het CGVS werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "de richtlijnen van de UNHCR, 'Note on Burden and Standard of Proof', van

artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker een aantal definities van het begrip 'vluchteling' en meent hij dat uit de toetsing van zijn vluchtverhaal aan de elementen van deze definities blijkt dat hij erkend dient te worden als vluchteling. Hij onderbouwt dit als volgt:

"Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging als mentaal gehandicapte documentloze jongeman van Afghaanse afkomst in het land van zijn gewone verblijfplaats, Iran. Deze vrees werd geschetst tijdens het gehoor.

Zonder onderzoek van de individuele situatie van verzoeker, is aan hem de vluchtelingstatus geweigerd en 'komt verzoeker niet in aanmerking' voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij besliste dat voor verzoeker eenzelfde beslissing dient genomen te worden als genomen werd t.a.v. zijn moeder, M. G. (...).

De volgende passages uit de bestreden beslissing illustreren de redenering van het CGVS:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u heel uw leven samen met uw moeder (...) heeft gewoond en dat u samen met uw moeder naar België bent gereisd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw moeder ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (...) Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op.

Vervolgens wordt de volledige beslissing van het CGVS ten aanzien van de vraag tot internationale bescherming van de moeder geciteerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt een manifeste onwil van verwerende partij om het asielrelaas van verzoeker op zijn eigen merites te beoordelen. Het loutere feit dat verzoeker beweerde zijn hele leven (=18 jaar) met zijn moeder te hebben doorgebracht, brengt het CGVS ertoe de vraag tot internationale bescherming af te wijzen op basis van de afwijzing van de moeder.

Met dergelijke redenering lijkt ieder verder onderzoek van de situatie van verzoeker overbodig. Impliciet stelt verwerende partij dus dat verzoeker, met zijn mentale beperking en jonge leeftijd, geen eigen verzoek om internationale bescherming kan doen, louter omdat hij naar eigen zeggen steeds bij zijn moeder heeft geleefd.

Dat die moeder geboren is in Baghlan, Afghanistan (zie nieuw stuk: geboorteakte M. G. (...)) en dat haar afkomst door het CGVS niet geloofwaardig werd geacht, wat de basis is voor de weigering van internationale bescherming, gaat niet automatisch op voor verzoeker, die een zeer ander profiel heeft. Verzoeker verwijst naar een aantal elementen, die uit het persoonlijk onderhoud naar voor zijn gekomen en die minstens onderzocht dienden te worden, maar die samen met het geheel van de asielaanvraag van verzoeker worden genegeerd door de verwijzing naar de beslissing inzake de moeder van verzoeker:

- Beschrijving van Vakil Bazar en Shahcheragh-schrijn door verzoeker*
- Beschrijving van het leven in Iran ("ze vielen ons lastig, ze sloegen ons, de mensen van Iran" - p.5) en in Turkije ("ik verzamelde plastic, ik was werker, ik had geen toestemming om te werken. ik begon met dat werk en ik stopte niet"-p.6)*
- feit dat verzoeker enkel Farsi spreekt, geen Dari (Tolk merkt op: "hij heeft een woord Dari gebruikt, de rest niet"- p. 12)*

Opnieuw: de beslissing in hoofde van verzoeker lijkt zonder enig onderzoek genomen. Die praktijk is uiteraard volledig strijdig met de opdracht van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staalozen.

*Verzoeker verwijst naar de Vreemdelingenwet:
"Art. 48/6. (...)"*

De bestreden beslissing respecteert artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet in geen enkel opzicht. Ook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

- Er gebeurde geen onderzoek van de door verzoeker voorgebrachte elementen, laat staan op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Verzoeker kreeg GEEN individuele kans om zijn vraag tot internationale bescherming te laten beoordelen; zijn kwetsbaar profiel (mentale beperking) lijkt bovendien tot een partijdige stellingname van het CGVS te hebben geleid: dat een jongen van 18 jaar, mentaal 8 jaar oud, die zijn hele leven bij zijn moeder leefde, geen individuele vraag tot internationale bescherming KAN hebben.
- Verzoeker kon geen bewijsstukken inzake identiteit, afkomst of relaas voorbrengen maar heeft wel degelijk een bevredigende verklaring geven voor het ontbreken ervan: zijn zwakbegaafdheid, zijn geboorte als documentloze in Iran, zijn leven in illegaliteit, zijn lange omzwerving voor aankomst in België.
- Verzoeker heeft zich tot het uiterste ingespannen zijn verhaal uit de doeken te doen – rekening houdende met zijn verstandelijke beperking, heeft verklaard waarom bewijzen ontbreken, zijn relaas strookt met algemeen gekende informatie omtrent documentloze mensen van Afghaanse afkomst in Iran en zijn relaas is -in de mate van het mogelijke gezien zijn beperking- minstens aannemelijk te noemen.
- Verzoeker leest in de bestreden beslissing NIET dat er rekening is gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, in het bijzonder zijn mentale beperking en de impact die dat heeft op zowel zijn leven en het risico op vervolging als op de wijze waarop zijn vraag naar internationale bescherming dient te worden beoordeeld.

Verzoeker wenst hierbij kort te verwijzen naar de bronnen (afkomstig uit onafhankelijke organisaties en uit internationale media) die de vervolging van documentloze personen van Afghaanse afkomst in Iran beschrijven.

Asiel krijgen in Iran is sinds lang quasi onmogelijk, en ook de verkrijging van andere documenten of zelfs registratie blijft problematisch, en zowel financieel als logistiek zwaar.

Ongedocumenteerde Afghaanse kinderen konden niet of nauwelijks naar school gaan, zo blijkt effectief uit het omvangrijke rapport van Human Rights Watch. Grote delen van Iran zijn no-go areas voor Afghanen. Bovendien blijkt er ook voor Afghanen in Iran een dreiging van (gedwongen) rekrutering voor het Syrische conflict.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat een terugkeer naar Iran voor Afghaanse vluchtelingen die het land verlaten hebben, de facto totaal uitgesloten is.

Hieronder worden de meest relevante passages uit de rapporten geciteerd en onderlijnd.

"In total, 248,189 undocumented Afghans spontaneously returned or were deported from Iran and 443,968 spontaneously returned or were deported from Iran in 2016." (Return of undocumented afghans weekly situation report 25-31 december 2016, http://afghanistan.iom.int/sites/default/files/Reports/iom_return_of_undocumented_afghans_weekly_situation_report_25-31_december_2016.pdf)

"Four decades of conflict in Afghanistan have led to massive displacement of Afghans into the neighbouring countries. Iran alone has received around three million Afghan refugees. Close to one million have been registered by the Iranian government; they are therefore afforded protection and are eligible for assistance. However, up to two million displaced Afghans remain undocumented and have neither formal legal status nor access to assistance. Up to 800 000 of them are considered to be extremely vulnerable." (Commission Européenne, Protection Civile et Opérations d'Aide Humanitaire Européennes : Iran, 24 juni 2018, www.ec.europa.eu/echo/printpdf/4437_en)

«Although the Iranian government has been shouldering a heavy burden in dealing with the influx, and in some respects has responded well since at least 2007 Iran has failed to allow newly arriving Afghans to register as asylum seekers. This failure exposes would-be asylum seekers to the possibility of being returned to persecution or to situations of generalized violence if they are deported to Afghanistan for unlawful presence in Iran. (...) In recent years conditions have worsened and pressures increased for nearly all Afghans in Iran. They face higher barriers to humanitarian aid and social services, arbitrary arrest and detention, and have little recourse when abused by government or private actors."(p. 3) (Human Rights Watch, Unwelcome Guests Iran's Violation of Afghan Refugee and Migrant Rights, 2013)

Over de rekrutering van Afghanen in Iran "(...) Funerals for Afghan fighters killed in Syria are frequently held in Iran, sometimes attended by Iranian officials. While Iran officially claims that thousands of Afghans living in Iran have volunteered to join the militias, their vulnerable legal position in Iran and the fear of deportation may contribute to their decision, making it less than voluntary. Many said that the threat of arrest and forced conscription in Iran was an important contributing factor in their decision to

leave Iran.(...) "Iranian officials have in recent years limited legal avenues for Afghans to claim asylum in Iran, even as conditions in Afghanistan have continued to deteriorate. These policies pose a serious risk to Afghan asylum seekers who are not among the minority who were previously recognized as refugees, and makes them vulnerable to deportation threats, as well as the reported coercion to fight in Syria. (...) Threatening registered Afghan refugees with deportation to Afghanistan if they refuse to fight in Syria would amount to refoulement, a practice prohibited under international law. While the cases Human Rights Watch documented involve Afghan nationals living in Iran who had not applied for refugee status, there are ongoing obstacles to registering and obtaining refugee status in Iran. That means that many Afghans living in Iran may be entitled to refugee status, and their return to Afghanistan may amount to refoulement. (...) " (Human Rights Watch: Iran Sending Thousands of Afghans to Fight in Syria, 29 January 2016 (available at ecoi.net)).

Verzoeker verwijst ook naar het artikel van Radio Free Europe, *Arrested Afghans Put On Display By Police In Iran, Sparking Anger*, 9 september 2016, geconsulteerd via <https://www.rferl.org/a/afghansput-on-display-by-police-in-iran-sparking-anger/27977897.html> en het rapport van Human Rights Watch, *"I Am Equally Human" Discrimination and Lack of Accessibility for People with Disabilities in Iran*, 2018, https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/iran0618_web_1.pdf om aan te tonen dat Afghanen in Iran onmenselijk behandeld worden en dat verzoeker door zijn mentale beperking een verhoogd risico op discriminatie en vervolging loopt.

Gesteld dat verzoeker naar Afghanistan zou moeten gaan, land van zijn ouders waar hij nooit geweest is, dan valt verzoeker zeker onder potentiële risicoprofielen van mannen en jongens die (gedwongen) gerecruteerd kunnen worden, waarvoor UNHCR aanbeveelt om een uiterst minutieus onderzoek van het risico te voeren:

"Men of Fighting Age, and Children in the Context of Underage and Forced Recruitment

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs. or in areas where pro-government forces. AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and children with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk. (...)"

(UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, p. 46-47, <http://unhcr.org.ua/attachments/article/330/Afghanistan%20EGs%20-%2019%20April%202016.pdf>)

Deze algemeen bekende feiten dienen naast de verklaringen van verzoeker te worden geplaatst. De vluchtelingenstatus dient op deze basis aan verzoeker te worden toegekend.

Ten gevolge van al de hogervermelde elementen en verklaringen kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is, dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is en tevens onvolledig gemotiveerd blijkt."

In een tweede onderdeel van het eerste middel betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker stelt vast dat met zijn kwetsbaarheid als persoon van achttien jaar met de mentale leeftijd van een achtjarige enkel bij het persoonlijk onderhoud rekening werd gehouden, doch niet bij de beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting van het middel in het eerste onderdeel en naar de volgende passages uit de bestreden beslissing:

"Uit (...) blijkt immers dat u een licht-matige mentale beperking, een expressieve taalstoornis en angststoornis heeft. (...) protection officer gespecialiseerd in het horen van kwetsbare personen, werden de vragen aangepast aan uw intellectueel niveau en werd bij het beoordelen van uw antwoorden rekening gehouden met uw intellectuele beperkingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Betreffende het attest van de arts d.d. 13 juni 2017 moet worden opgemerkt dat hierin wordt vermeld dat u een mentale beperking heeft waardoor u niet in staat bent alle vragen goed te begrijpen en de consequenties van uw antwoorden in te schatten.

(...)

Het rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 is een aanvullende precisering betreffende uw mentale mogelijkheden. Hierin wordt vermeld dat u het buitengewoon secundair onderwijs van het typ 2, opleidingsvorm 2 volgt en dat u de verstandelijke leeftijd heeft van ongeveer acht jaar. (...).

Evenmin kan uw mentale achterstand verklaren dat u niet zou weten met wie u allemaal zou hebben samengewoond in Iran en Turkije. Dit heeft namelijk betrekking op uw directe en persoonlijke leefwereld waar u volgens de neergelegde attesten wel degelijk in staat bent om hierover een eenvoudig gesprek te hebben. (...)"

Het CGVS weigert manifest om echt rekening te houden met de mentale beperking van verzoeker - immers, zijn mentale leeftijd van ongeveer acht jaar maakt dat vragen beantwoorden over het verleden (ondertussen meer dan drie jaar geleden), wel degelijk bijzonder moeilijk is voor hem, waardoor de door hem gegeven antwoorden: 'weet niet' in casu serieus dienen genomen te worden en niet als een gebrek aan samenwerking.

Het louter opsommen van de beperkingen van verzoeker en het stellen dat ermee rekening wordt gehouden bewijst nog niet dat daadwerkelijk BIJ HET NEMEN VAN DE BESLISSING de mentale beperking als een kernelement van de vraag naar vervolging is beoordeeld. Uit niks blijkt dat dit het geval is.

Verzoeker wijst erop dat in de Vreemdelingenwet en het UNHCR Procedurehandboek voor minderjarigen specifieke beoordelingscriteria gelden en dat de vraag naar internationale bescherming van verzoeker gezien zijn mentale leeftijd op een vergelijkbare manier dient te worden beoordeeld.

Artikel 57/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

De kwetsbaarheid van verzoeker is overduidelijk groot, gezien hij verstandelijk beperkt is en op vlucht.

In het UNHCR Procedurehandboek wordt gesteld dat wanneer de minderjarige niet over voldoende maturiteit van geest beschikt, in bepaalde gevallen meer aandacht zal moet gegeven worden aan bepaalde objectieve factoren.

"The circumstances of the parents and other family members, including their situation in the minor's country of origin, will have to be taken into account. If there is reason to believe that the parents wish their child to be outside the country of origin on grounds of well-founded fear of persecution, the child himself may be presumed to have such fear. "(Handbook And Guidelines On Procedures And Criteria For Determining Refugee Status Under The 1951 Convention And The 1967 Protocol Relating To The Status Of Refugees Reissued, Geneva, december 2011, §§ 213-219).

Het bovengenoemd Procedurehandboek erkent dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegekend: « If the will of the parents cannot be ascertained or if such will is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner, in cooperation with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor's fear on the basis of all the known circumstances. which may call for a liberal application of the benefit of the doubt».

De Leidende Beginselen van UNHCR vermelden bovendien ook dat er bepaalde kindspecifieke vormen van vervolging bestaan. De meest voorkomende vormen zijn rekrutering onder de wettelijk voorgeschreven leeftijd; kinderhandel en -arbeid, genitale verminking bij jonge meisjes; huiselijk geweld tegen kinderen; schendingen van economische ; sociale en culturele rechten. UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees.

Mutatis mutandis moet deze richtlijn toegepast worden op verzoeker, die de mentale leeftijd van een achtjarige heeft volgens medische rapporten. Minstens dient zijn specifieke toestand te worden onderzocht, en niet gewoon afgeschreven mits verwijzing naar het relaas van zijn moeder – die duidelijk een heel ander profiel heeft.

Alle elementen eigen aan voorliggende zaak in acht genomen, werd de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie, zoals die door verzoeker uiteengezet en in de mate van het mogelijke aangetoond is, aannemelijk gemaakt."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een weergave van het bepaalde in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker in dit middel als volgt:

"Verwerende partij onderzoekt in de bestreden beslissing niet eens de subsidiaire bescherming van verzoeker, wellicht vanuit eenzelfde redenering als uiteengezet in het eerste onderdeel van het eerste middel: verzoeker wordt -wegens zijn mentale beperking?- niet serieus genomen in zijn individuele vraag naar internationale bescherming. Enkel in de conclusie van de bestreden beslissing wordt gesteld dat 'verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming'. Verzoeker kreeg hieromtrent geen motivering.

Verzoeker is van Afghaanse afkomst maar heeft er nooit voet aan land gezet. Hij kreeg van zijn ouders ook niet veel affiniteit met Afghanistan, kent er de cultuur niet, noch de mensen, en zelfs de taal niet, zoals genoegzaam is gebleken uit het interview.

In casu blijkt het risico op reële schade bij terugkeer in Afghanistan bepaald te worden door de combinatie van de individuele karakteristieken van verzoeker: nooit in Afghanistan geweest, geen familie of sociaal netwerk, verstandelijk beperkt en de algemene onveiligheid in Afghanistan waardoor schade imminent is.

Mocht uw Raad alsnog menen dat er afdoende juridisch en feitelijk dragende argumenten zijn om de vrees die verzoeker koestert, niet onder de criteria van de Conventie van Genève te kwalificeren, dan meent verzoeker dat een terugkeer naar Afghanistan of naar Iran toch minstens een risico op 'ernstig schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt.

In de UNHCR kwalificatiecriteria voor de nood aan internationale bescherming voor Afghaanse asielzoekers van april 2016 wordt het volgende gesteld : " "(...) Equally, in light of the fact that Afghanistan continues to be affected by a non-international armed conflict and in light of the information presented in Sections II.B, II.C, II.D and HE of these Guidelines, applicants originating from or previously residing in conflict-affected areas may depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence. "(...)(UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, p. 90-91)

Gezien zijn zeer kwetsbare profiel kan op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker een algemeen uiterst hoog risico op ernstige schade door willekeurig geweld in het gewapende conflict heersend in heel Afghanistan worden aangenomen.

De burgeroorlog in Afghanistan houdt verder aan. De komst van gewapende actoren zoals IS en de hernieuwde opkomst van Al-Qaeda heeft de veiligheidssituatie verder gedestabiliseerd. Conflict gerelateerd geweld en schendingen van de mensenrechten maken nog steeds de dagelijkse realiteit uit. Er is sedert eind 2014 een stijging genoteerd van het aantal buitengerechterlijke executies, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, strategische intimidaties en onderdrukking.

UNAMA publiceerde op 15 juli 2018 de 'Midyear Update on the Protection of Civilians in Armed Conflict: 1 January to 30 June 2018', waaruit blijkt dat in de eerste helft van 2018 het meeste aantal dodelijke burgerslachtoffers in Afghanistan sinds het begin van de metingen in 2009 vielen (UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA). Midyear Update on the Protection of Civilians in Armed Conflict: 1 January to 30 June 2018. 15 Julv 2018, available at: <http://www.refworld.org/docid/5b5047137.html> [accessed 7 August 2018])

Gelet op zijn kwetsbaar profiel zijn er immers voldoende indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, gedwongen rekruteringen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Alhoewel nergens in de UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden, kan in het geval van verzoeker enkel besloten worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dermate kwetsbaar is voor schade, dat een subsidiaire bescherming noodzakelijk is.

De subsidiaire bescherming is eveneens noodzakelijk ingeval Iran als land van verblijf wordt gezien: in dat land riskeert verzoeker gezien zijn persoonlijke omstandigheden eveneens ernstige schade.

Verzoeker is als 18-jarige met de mentale leeftijd van een 8-jarige, als persoon die nooit in Afghanistan heeft geleefd en die als documentloze Afghaan in Iran met zeer ernstige discriminatie werd geconfronteerd zeer zeker een gemakkelijk slachtoffer voor alle vormen van geweld en schendingen van het EVRM; verzoeker verwijst naar het recente rapport over mensenrechtenschendingen jegens mensen met een beperking in Iran (Human Rights Watch, "I Am Equally Human" Discrimination and Lack of Accessibility for People with Disabilities in Iran, 2018, geconsulteerd via https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/iran0618_web_1.pdf).

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien dat rekening gehouden wordt met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker bij de beoordeling van gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade. In het geval van verzoeker dient zijn jonge leeftijd, zijn zeer jonge mentale leeftijd en gebrek aan opleiding en zware jeugd als kind van documentloze Afghanen in Iran bij de beoordeling betrokken te worden. Het gaat niet op jegens de jongeren dezelfde verwachtingen te koesteren als ten opzichte van volwassenen die op latere leeftijd zijn gevlucht.

Verzoeker verwijst ook naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie (GK) van 17 februari 2009, waarin wordt gesteld dat de mate van willekeurig geweld vereist voor een ernstige schade-*risico*, lager ligt als er bewijzen zijn dat verzoeker specifiek geraakt worden wegens zijn persoonlijke omstandigheden."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het persbericht "Arrested Afghans Put On Display By Police In Iran, Sparking Anger" van RadioFreeEurope/RadioLiberty van 9 september 2016 (stuk 2) en het rapport "Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 january to 30 june 2018" van UNAMA van 15 juli 2018 (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 20 november 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, p. 80 (stuk 1), een verslag van het Vrij CLB Kempen van 12 november 2018 (stuk 2) en medische rapporten van psychiater T. W. van 10 april 2017 en 21 april 2017 (stuk 3) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in

laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de richtlijnen in het rapport *"Note on Burden and Standard of Proof"* van UNHCR en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij de voornoemde richtlijnen en het voornoemde rechtsbeginsel geschonden acht. Bovendien wordt er op gewezen dat de voornoemde richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoeker er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.3.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3.2. Waar verzoeker in zijn op 20 november 2018 neergelegde aanvullende nota met verwijzing naar de artikelen 48/7 en 48/8 van de Vreemdelingenwet nog laat gelden dat zijn vrees voor vervolging in de vorm van mishandeling door medeburgers wegens zijn mentale handicap in alle ernst moet worden onderzocht, wordt er op gewezen dat hij dit middel niet in het verzoekschrift heeft ontwikkeld en tevens nalaat aan te tonen dat hij dit middel niet kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Het in zijn op 20 november 2018 neergelegde aanvullende nota nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Louter ten overvloede kan er overigens op worden gewezen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt omwille van zijn mentale beperking mishandeld te zijn geweest door Afghaanse medeburgers, zodat er *in casu* geen sprake is van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en dat verzoeker bovendien zelf voldoende documenten inzake medische onderzoeken heeft bijgebracht, zodat er ook om die reden *in casu* geen nood is aan een bijkomend medisch onderzoek.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door zijn moeder ter zake werden uiteengezet bij haar verzoek om internationale bescherming, zodat eenzelfde beslissing zich voor verzoeker opdringt, omdat (ii) er enkele inconsistenties zijn tussen zijn verklaringen en die van zijn moeder, en omdat (iii) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht en ook de motieven van de beslissing die ten aanzien van de moeder van verzoeker werd genomen worden in de bestreden beslissing integraal hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door zijn moeder ter zake werden uiteengezet bij haar verzoek om internationale bescherming en dat in het kader van het verzoek van zijn moeder op 27 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, die werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 163 531 van 4 maart 2016, omdat zij geen zicht gaf op haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België, haar profiel en haar werkelijke gezinssituatie. Verzoeker betwist niet dat hij zijn hele leven bij zijn moeder heeft verbleven en dat hij zijn asielrelaas steunt op de motieven die door zijn moeder reeds werden uiteengezet bij het verzoek om internationale bescherming dat zij op 21 mei 2015 indiende. Een zelfde beslissing dringt zich dan ook op. Dat verzoeker een ander profiel heeft dan zijn moeder – verzoeker is een jonge man met een mentale handicap – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn moeder – en aangezien hij zijn hele leven bij zijn moeder verbleef ook hij – haar verblijf in Iran en Turkije niet aannemelijk wist te maken en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar familiale situatie. Verzoekers verwijzing in het tweede onderdeel van het eerste middel naar artikel 57/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en naar enkele paragrafen uit het *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van UNHCR is dan ook niet dienstig, en dit nog daargelaten of deze bepalingen op hem – verzoeker is geen minderjarige – betrekking hebben. Voorts leest verzoeker motieven in de bestreden beslissing die daar niet in staan. Dat verzoeker *“geen individuele vraag tot internationale bescherming KAN hebben”* kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen en kan er evenmin uit worden afgeleid. Wel is het zo dat de vervolgingsfeiten die verzoeker aanhaalt, gelinkt zijn aan zijn voorgehouden verblijf in Iran, waaraan om de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen die, gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn hele leven bij zijn moeder heeft verbleven, ook gelden voor zijn moeder, geen geloof kan worden gehecht.

Voorts wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de omstandigheid dat verzoeker *“Vakil Bazar”* en de *“Shahcheragh-schrijn”* beschrijft en met verzoekers beschrijving van het leven in Iran. Dit blijkt uit de volgende motieven:

“Des te opmerkelijker zijn bovenstaande tegenstrijdigheden aangezien u zelf verklaart dat u zich nog een beetje herinnert dat u in Iran heeft gewoond, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 5). Meer

bepaald herinnert u zich nog dat jullie in Iran werden lastiggevalen, dat jullie 's nachts niet in het steegje mochten gaan, dat jullie niets van de winkel konden kopen en dat de Iraniërs jullie sloegen (CGVS, p. 5). Ook uit uw overige verklaringen blijkt dat u iets kunt vertellen over Iran. Zo vertelt u onder meer over de Vakil Bazar en het Shahcheragh schijn in Shiraz (CGVS, p. 6). Van iemand die zich dergelijke zaken nog kan herinneren over Iran, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij ook weet met wie hij in Iran allemaal samenwoonde.”

Aldus kan verzoeker in het eerste onderdeel van het eerste middel niet voorhouden dat deze zaken worden genegeerd. De Raad is verder van oordeel dat deze summiere en vage beschrijvingen, evenals de summiere beschrijving van verzoekers leven in Turkije – verzoeker stelt hierover louter dat hij plastic verzamelde, dat hij hiervoor betaald werd en dat hij geen toestemming had om te werken (adm. doss., stuk 8, Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2018, p. 6) – en de omstandigheid dat verzoeker Farsi spreekt en geen Dari, geen ander licht werpen op de omstandig toegelichte vaststellingen dat zijn moeder – en bijgevolg ook verzoeker, aangezien hij verklaarde zijn hele leven bij zijn moeder te hebben verbleven – niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gedurende zeventien jaar in Iran zou hebben gewoond en dat zij voor haar komst naar België gedurende zeven jaar in Turkije verbleef.

Waar verzoeker er in het eerste onderdeel van het eerste middel nog op wijst dat hij een nieuw stuk heeft neergelegd, namelijk de geboorteakte van zijn moeder waaruit blijkt dat deze geboren is in Baghlan, gaat hij voorbij aan de volgende motieven in de bestreden beslissing:

“De gelegaliseerde geboorteakte van uw moeder afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel dd. 13 april 2014 en (...) kunnen geenszins aantonen waar u en uw moeder voor jullie komst naar België hebben verbleven en met wie.”

Dat verzoeker een bevredigende verklaring zou hebben voor het ontbreken van bewijsstukken inzake zijn identiteit, afkomst of relaas, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verklaringen van zijn moeder over haar voorgehouden verblijf in Iran en Turkije – en dus ook dat van verzoeker – ongelooftwaardig zijn gebleken.

Waar verzoeker in het eerste onderdeel van het eerste middel nog stelt dat hij in de bestreden beslissing niet leest dat er rekening is gehouden met *“zijn mentale beperking en de impact die dat heeft op zowel zijn leven en het risico op vervolging als op de wijze waarop zijn vraag naar internationale bescherming dient te worden beoordeeld”*, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u neergelegde rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017, het attest van een arts dd. 13 juni 2017, het attest van een psychiater dd. 21 april 2017, het attest van een kinder- en jeugdpsychiater en een psycholoog dd. 30 oktober 2016, het attest betreffende uw functioneren in de klas en leerevolutie s.d., het rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 en het attest over uw schools functioneren dd. 18 mei 2018 blijkt immers dat u een licht-matige mentale beperking, een expressieve taalstoornis en angststoornis heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden de vragen gesteld door een protection officer die gespecialiseerd is in het horen van kwetsbare personen, werden de vragen aangepast aan uw intellectueel niveau en werd bij het beoordelen van uw antwoorden rekening gehouden met uw intellectuele beperkingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

En:

“In verband met het rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017 (document 3) moet worden opgemerkt dat u op 14 juni 2017 een menstekening maakte waaruit het mogelijk was een IQ van 50-60 af te leiden. Volgens dit rapport functioneert u op het grensniveau van licht-matig mentaal gehandicapten, kan u een eenvoudig gesprek voeren en is uw relatie met uw moeder niet goed.

Betreffende het attest van een arts dd. 13 juni 2017 moet worden opgemerkt dat hierin wordt vermeld dat u een mentale beperking heeft waardoor u niet in staat bent alle vragen goed te begrijpen en de consequenties van uw antwoorden in te schatten.

Aangaande het attest van een psychiater dd. 21 april 2017 dient te worden vastgesteld dat u van 13 januari 2017 tot 10 april 2017 gedwongen werd opgenomen in een gesloten opname- en observatieleefeenheid naar aanleiding van een suïcidepoging, suïcidaliteit en agressie naar derden. Ook wordt hierin vermeld dat er in uw hoofde sprake is van een angststoornis, dat u matig zwakzinnig bent, een expressieve taalstoornis heeft en zich regelmatig verliest in uw gsm gebruik.

Het attest van een kinder- en jeugdpsychiater en een psycholoog dd. 30 oktober 2016 maakt ook gewag van een mentale achterstand. Betreffende de vermeldingen in het attest dat uw ouders uit Afghanistan zijn vertrokken in onenigheid, dat u niet weet waar uw vader nu is, dat u volgens uw moeder zou zijn geslagen door uw vader en dat u nooit in Afghanistan bent geweest, moet worden opgemerkt dat de kinder- en jeugdpsychiater en psycholoog dit enkel kunnen weten op basis van uw verklaringen en die van uw moeder doch niet objectief kunnen vaststellen.

Het rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 is een aanvullende precisering betreffende uw mentale mogelijkheden. Hierin wordt vermeld dat u het buitengewoon secundair onderwijs van het type 2, opleidingsvorm 2 volgt en dat u de verstandelijke leeftijd heeft van ongeveer 8 jaar, wat overeenkomt met een basisleerpeil van het tweede leerjaar. Ook wordt hierin vermeld dat u een eenvoudig gesprek kan voeren over concrete elementen uit uw leefwereld en u eenvoudige dagdagelijkse handelingen kan verrichten. In dit attest stelt de psycholoog dat het nodig is om rekening te houden met bovenvermelde beperkingen bij een gesprek met u over uw verleden, huidige leven en toekomst.

Bovenstaande attesten stellen allemaal dat u een mentale achterstand heeft. Met deze vaststelling werd rekening gehouden op het CGVS. Zo werd u gehoord door een medewerker die gespecialiseerd is in kwetsbare personen en werden er u vragen gesteld op uw intellectueel niveau. Echter, uw mentale achterstand kan geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheden die zijn gevonden in het kader van het verzoek van uw moeder weerleggen. Evenmin kan uw mentale achterstand verklaren dat u niet zou weten met wie u allemaal zou hebben samengewoond in Iran en in Turkije. Dit heeft namelijk betrekking op uw directe en persoonlijke leefwereld waar u volgens de neergelegde attesten wel degelijk in staat bent om hierover een eenvoudig gesprek te voeren (rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 & rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017)

Het attest betreffende uw functioneren in de klas en leerevolutie s.d. en het attest over uw schools functioneren dd. 18 mei 2018 bevestigen dat u een mentale achterstand heeft waardoor u moeilijkheden heeft in het schools functioneren.

Betreffende de twee brieven van uw advocaat dd. 20 juni 2017 en 8 mei 2018 waarvan de inhoud tot op de letter identiek zijn, moet worden opgemerkt dat uw advocaat hierin stelt dat u een ernstige mentale beperking heeft, dat u waarschijnlijk geen nuttige verklaringen zal kunnen afleggen omtrent uw relaas en dat u advocaat vraagt om rekening te houden met uw kwetsbaarheid. Hieromtrent moet opnieuw worden vastgesteld dat u werd gehoord door een medewerker van het CGVS die gespecialiseerd is in kwetsbare personen en werden de vragen aangepast aan uw intellectueel niveau. Bovendien moet wederom worden opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk blijkt dat u wel degelijk in staat bent om eenvoudige vragen te beantwoorden.

Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

In verband met de brief van uw advocaat dd. 3 juli 2017 die stelt dat u de volgende dag een verzoek om internationale bescherming zou indienen en waarin wordt verwezen naar uw bijzondere kwetsbaarheid, moet worden opgemerkt dat deze brief geen enkele informatie bevat omtrent uw asielrelaas."

Nu verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in Iran verbleven te hebben, verwijst hij in het eerste onderdeel van het eerste middel niet dienstig naar bronnen die de vervolging van documentloze personen van Afghaanse afkomst in Iran beschrijven.

Voorts heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij in Afghanistan woonde in een gebied dat onder controle staat van Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) of waar Pro-Gouvernementele krachten, AGE's of gewapende groepen die gelieerd zijn aan ISIS een strijd voeren voor de controle en heeft hij tevens nooit gewag gemaakt van enige poging tot rekrutering door een dergelijke groep, zodat hij in casu in het eerste onderdeel van het eerste middel niet dienstig verwijst naar algemene informatie van UNHCR over gedwongen rekrutering van jonge mannen en kinderen, temeer nu het weinig waarschijnlijk is dat dergelijke groepen iemand met een mentale beperking zouden willen rekruteren.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op de volgende inconsistenties tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn moeder:

“Zo moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u in Iran enkel samenwoonde met uw moeder, uw broer I. (...) en uw zus Z. (...) en ontkent u dat u toen met nog iemand anders samenwoonde (CGVS, p. 5). Tevens verklaart u dat in Turkije ene M. (...) aan u werd voorgesteld en dat H. (...) in Turkije boodschappen deed voor uw moeder (CGVS, p. 8 & 9). U ontkent ook expliciet dat M. (...) bij u woonde in Iran en u ontkent ook dat u H. (...) al kende in Iran (CGVS, p. 8 & 9). Uw moeder daarentegen, verklaarde dat H. (...) en M. (...) de twee zonen van haar overleden zus zijn die sedert 14 jaar voor haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bij haar woonde (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 7). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt duidelijk dat H. (...) en M. (...) reeds bij haar - en dus ook bij u - woonden wanneer uw moeder nog in Iran verbleef. Immers, H. (...) zou volgens uw moeder in Iran zijn aangevallen met een mes (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 16). Bovenstaande tegenstrijdigheden omtrent de personen met wie u in Iran samenwoonde, zijn – ook in hoofde van u die een verstandelijke leeftijd heeft van acht jaar (rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018) – zeer opmerkelijk. Het betreffen immers een aantal elementaire kennisvragen in verband met uw directe en persoonlijke leefwereld. De gestelde vragen hebben dan ook geenszins betrekking op details of schoolse kennis, maar betreffen eenvoudige vragen over uw dagelijkse leefwereld. Bovendien blijkt uit het rapport van een psycholoog dd. 14 juni 2017 dat u toen met behulp van een tolk vlot over concrete dingen uit uw leefwereld kon vertellen (document 3). Ook het rapport van een psycholoog dd. 21 mei 2018 vermeldt dat u een eenvoudig gesprek kan voeren over concrete elementen uit uw leefwereld (document 11). Des te opmerkelijker zijn bovenstaande tegenstrijdigheden aangezien u zelf verklaart dat u zich nog een beetje herinnert dat u in Iran heeft gewoond, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 5). Meer bepaald herinnert u zich nog dat jullie in Iran werden lastiggevallен, dat jullie 's nachts niet in het steegje mochten gaan, dat jullie niets van de winkel konden kopen en dat de Iraniërs jullie sloegen (CGVS, p. 5). Ook uit uw overige verklaringen blijkt dat u iets kunt vertellen over Iran. Zo vertelt u onder meer over de Vakil Bazar en het Shahcheragh schijn in Shiraz (CGVS, p. 6). Van iemand die zich dergelijke zaken nog kan herinneren over Iran, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij ook weet met wie hij in Iran allemaal samenwoonde.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u expliciet ontkent dat H. (...) familie van u is (CGVS, p. 9). In verband met M. (...) stelt u eerst dat hij uw neef is, gebruikt u hiervoor de term die vertaald kan worden als “zoon van tante langs moederskant” en stelt u dat zijn ouders zijn gestorven (CGVS, p. 8). Echter, wanneer gevraagd wordt wie zijn ouders waren, herinnert u zich dit niet meer (CGVS, p. 8). Ook stelt u dat M. (...) geen broers en zussen heeft en dat u het van H. (...) niet weet (CGVS, p. 8 & 9). U ontkent bovendien dat H. (...) en M. (...) familie van elkaar zijn en stelt dat ze vrienden zijn (CGVS, p. 12). Bovenstaande verklaringen van u over H. (...) en M. (...) zijn niet verenigbaar met de verklaring van uw moeder dat H. (...) en M. (...) de kinderen van haar overleden zus zijn en bijgevolg uw neven (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 7). Logischerwijze zou u hiervan enigszins op de hoogte moeten zijn. Daarnaast verklaart u dat M. (...) en H. (...) samen met u Turkije verlieten (CGVS, p. 9). Gevraagd naar bevestiging hieromtrent, bevestigt u dit (CGVS, p. 9). Uw moeder daarentegen verklaarde dat H. (...) in een Turkse gevangenis was toen jullie Turkije verlieten om naar België te komen (CGVS moeder dd. 29.06.2015, p. 7).”

Dergelijke inconsistenties, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, kunnen niet simpelweg te verklaren zijn door verzoekers mentale beperking en de omstandigheid dat het voor hem bijzonder moeilijk is om vragen te beantwoorden over het verleden. Ze houden immers verband met verzoekers directe en persoonlijke leefwereld.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf in Iran en Turkije kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Het door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 20 november 2018 gevoegde verslag van het Vrij CLB Kempen van 12 november 2018 (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) en de bij deze aanvullende nota gevoegde medische rapporten van psychiater T. W. van 10 april 2017 en 21 april 2017 (aanvullende nota verzoeker, stuk 3) vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Deze stukken liggen

immers in dezelfde lijn als de overige medische stukken die verzoeker reeds had neergelegd en die zijn opgenomen in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat aan hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegestaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zijn recente afkomst en verblijf niet aannemelijk kon maken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het daardoor evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen over zijn (recent) verblijf en zijn familiale situatie, voert verzoeker in het tweede middel niet dienstig aan dat hij van Afghaanse afkomst is maar nooit voet aan land heeft gezet, dat hij niet veel affiniteit heeft met Afghanistan en dat hij er geen familie of sociaal netwerk heeft.

Gezien verzoeker in het tweede middel zelf aangeeft dat nergens in de UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden en verzoeker zelf ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn (recent) verblijf, wijst verzoeker niet dienstig op de algemene veiligheidssituatie – de burgeroorlog in Afghanistan, de komst van IS en Al-Qaeda en het aantal dodelijke burgerslachtoffers – in Afghanistan.

Gezien verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, voert verzoeker in het tweede middel ook niet dienstig aan dat hij in Iran eveneens ernstige schade riskeert.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Er wordt immers niet ingezien in welk opzicht de omstandigheid dat verzoeker een mentale beperking heeft ertoe zou leiden dat hij een groter risico loopt dan andere Afghaanse burgers om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari/Farsi machtig

is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN